

Smrt' v jej rukách

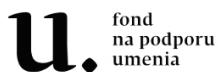
Ottessa
Moshfegh

Preložila Daniela Krnáčová

Preklad a vydanie knihy z verejných zdrojov
podporil Fond na podporu umenia,
ktorý je hlavným partnerom projektu.

Copyright © Ottessa Moshfegh 2020
First published by Penguin Press
an imprint of Penguin Random House LLC
Translation rights arranged by AJA Anna Jarota Agency
and The Clegg Agency, Inc., USA
All rights reserved.

Translation © Daniela Krnáčová 2021
Cover picture © Oliver Munday 2020
Design & layout © Elena Čániová 2021
Slovak edition © Laputa/Literárna bašta 2021

ISBN 978-80-99944-50-4

Smrt' v jej rukách

Otessa
Moshfegh

PRELOŽILA DANIELA KRŇÁČOVÁ

Volala sa Magda. Nikto nikdy nezistí, kto ju zabil. Nebol som to ja. Tu je jej mŕtve telo.

Nikto tam ale neležal. Žiadne stopy krvi. Nijaký chumáč vlasov zachytený o hustú spleť padnutých konárov, nijaké kríky ovešané červeným vlneným šálom zvlhnutým od rannej rosy. Ležal tam len odkaz, ktorý poštekľil moje nohy v mäkkom májovom vetre. Narazila som naň za úsvitu pri prechádzke brezovým hájom so svojim psom Charliem.

Tento chodník som objavila minulú jar, krátko po tom, čo sme sa s Charliem presťahovali do Levanty. Brázdili sme ho celú jar, leto a jeseň, opustili sme ho až v zime. Štíhle biele stromy bývali proti snehu takmer neviditeľné. V zahmlených ránach sa brezy celkom strácali v opare. Po odmäku ma Charlie každé ráno budil na brieždení. Prechádzali sme cez poľnú cestu, vliekli sa hore a dolu malým kopcom a kľučkovali medzi brezami. V to ráno, keď som na chodníku našla ležať odkaz, sme lesom prešli asi míľu.

Charlie nespomalil ani nenaklonil hlavu, ani sa len nepriblížil nosom k zemi, aby ju oňuchal. Zdalo sa mi veľmi zvláštne, že ho len tak ignoroval – môj Charlie, ktorý sa

raz odtrhol z vôdzky a rozbehol sa diaľnicou, aby priniesol mŕtveho vtáka, taký silný bol jeho inštinkt vysnoriť mŕtvolu. No odkazu nevenoval nijakú pozornosť. Na zemi ho držali čierne kamienky, každý starostlivo uložený na vrchnom a spodnom okraji papiera. Zohla som sa, aby som si ho znova prečítala. Zem pod mojimi rukami bola takmer teplá, z drobivej čiernej hlíny kde-tu vykúkala plachá svetlá tráva, odtiene slnečných lúčov sa iba začínali rozjasňovať zo strieborných na žlté.

Volala sa Magda.

Je to vtip, vravela som si, žart, akási leš. Niektorí sa takto zabávali. To bol môj prvý dojem. Nie je milé sledovať, ako sa moja myseľ upála na ten najnevinnejší záver? Že aj po toľkých rokoch, v sedemdesiatich dvoch, bola moja predstavivosť taká naivná? Skúsenosti ma už mohli naučiť, že prvé dojmy sú väčšinou mylné. Kľačiac na zemi, prizrela som sa bližšie. Papier bol vytrhnutou stranou z linajkového špirálového zápisníka, jeho dierkovaný okraj rovno odtrhnutý, nijaké šklbance na miestach vytrhnutia. Precízne malé písmená napísané modrým guľôčkovým perom. Z rukopisu sa toho veľa vyčítať nedalo, čo sa javilo ako zámer. Išlo o ten typ uhladeného neosobného písma, ktoré človek použije pri výrobe cedule na garážový výpredaj alebo vyplňaní dotazníka u zubára. Rozumné, pomyslela som si. Šikovné. Ktokoľvek to napísal, vedel, že dojem autority vzbudí práve nepriznaním vlastnej svojráznosti. Nie je nič pôsobivejšie než anonymita. Samotné slová sa mi však po tom, ako som si ich nahlas prečítala, zdali vtipné, čo je v Levante, mieste obmedzených robotníkov, výnimočná

vlastnosť. Odkaz som si prečítala znova a takmer som sa zasmiala nad predposlednou vetou – *Nebol som to ja*. Samozrejme, že nie.

Ak to nebol žart, odkaz mohol byť začiatkom príbehu zahodeného ako nepodarok či zlý úvod. Rozumela by som takému zaváhaniu. Je to skôr temný a zatracujúci spôsob, ako začať príbeh – ohlásenie záhady, ktorej vyšetrenie je zbytočné. *Nikto nikdy nezistí, kto ju zabil*. Príbeh skončil hneď, ako začal. Je márnosť predmetom hodným skúmania? Odkaz rozhodne nesľuboval nijaké šťastné konce.

Tu je jej mŕtve telo. Určite zostalo niečo nevy povedané. Kde bola Magda? Bolo také náročné vymyslieť opis jej tela zamotaného v kroch pod spadnutým stromom, jej tvár do polovice ponorená v mäkkej čiernej hline, jej ruky zviazané za chrbtom, krv tečúca z bodných rán na zem? Aké ťažké je predstaviť si malý zlatý medailón trblietajúci sa spod navlhnutého brezového lístia, jeho roztrhnutá retiazka šmarená cez nové jemné trsy trávy. V medailóne mohli byť fotky malého štrbavého dieťaťa na jednej strane – päťročnej Magdy – a muža vo vojenskej čiapke na druhej, pravdepodobne jej otca. Slovo „zviazané“ by bolo možno trochu prisilné. „Bodné rany“ boli asi príliš živým opisom. Vrah azda jej ruky jednoducho uložil za chrbát, aby nevytrčali spod hnijúcich konárov a neupozorňovali na seba. Predstavila som si, že svetlá pokožka Magdíných rúk by na tmavej zemi vynikala ako biely papier na ceste. Zdalo sa mi vhodnejšie začať s jemnejšími opismi. Mohla som tú knihu napísať sama, ak by som mala patričnú disciplínu a vedela, že by si ju niekto prečítal.

Ako som tam tak stála, hlavu som mala prázdnu, ale náhle ma v nej a v očiach ochromila príšerná bolesť, ktorú som často pociťovala, keď som rýchlo vstala. Vždy som mala zlý krvný obeh a nízky krvný tlak. „Slabé srdce,“ hovoril môj manžel. Alebo som možno bola hladná. Musím byť opatrná, vravela som si. Jedného dňa môžem omdlieť na zlom mieste a udrieť si hlavu alebo spôsobiť autonehodu. To by bol môj koniec. Nemala som nikoho, kto by sa o mňa v chorobe postaral. Umrela by som v akejsi mizernej vidieckej nemocnici a Charlieho by zahlušili v útulku.

Charlie akoby vycítil môj závrat, prišiel ku mne a olízal mi ruku. Pritom stúpil na odkaz. Začula som, ako sa papier pokrčil. Je to škoda mať takú nedotknutú stranu papiera zašpinenú odtlačkom laby. Ale nepokarhala som ho. Prstami som mu poškrabkala hebkú hlavu.

Možno som si začala príliš domýšľať, pomyslela som si, opäť skúmajúc odkaz. Vedela som si predstaviť školáka potlkajúceho sa lesom. Vymyslel si akúsi krvavú historku a napísal tieto prvé riadky, potom stratil nadšenie a vyhodil ju s myšlienkou na ďalšiu, ktorú si dokázal ľahšie vybaviť: príbeh o stratenej ponožke, bitka na futbalovom ihrisku, muž na rybách, bozkávanie sa so spolužiačkou za garážou. Čo potreboval nejaký levantský tínedžer od Magdy a jej záhady? Magda. Nešlo o Jenny alebo Sally, Mary či Sue. Magda bolo meno pre postavu s vážnosťou, so záhadnou minulosťou, ba priam exotickou. A kto by tu, v Levante, chcel o niečom takom počuť? Všetky knihy v miestnom bazári boli buď o pletení, alebo o druhej svetovej vojne.

„Magda. Tá je zvláštna,“ hovorili by.

„Nechcel by som, aby sa Jenny alebo Sally stretávali s dievčaťom ako Magda. Ktovie, k akým hodnotám ju viedli?“

„Magda. Čo je to za meno? Imigrantka? Hovorí nejakým iným jazykom?“

Niet divu, že na Magdu tak rýchlo zanevrel. Jej situácia bola príliš zložitá, príliš komplikovaná, aby ju pochopilo malé dieťa. Na pravdivé vykreslenie Magdinho príbehu by bolo treba rozumnú myseľ. Na smrť sa napokon dalo pozeráť len ťažko.

„Kašľať na to,“ predstavila som si hovoriť chlapca, keď zahadzoval tých pár prvých riadkov. Takto Magdu so všetkým jej potenciálom opustil. Nejestvovali však nijaké stopy zanedbania, frustrácie, nič prepracované či prepísané. Práve naopak, riadky boli vzorné a uhladené. Nič načmárané. Papier nebol zhúžvaný ani len zložený. A tie kamienky...

„Magda?“ povedala som nahlas, nevedno prečo. Charliemu to bolo jedno. Bol zamestnaný naháňaním padáčikov púpav, ktoré vietor unášal pomedzi stromy. Pár minút som sa prechádzala hore-dole po chodníku, skúmala zeminu a hľadala čokoľvek nezvyčajné, potom som v zužujúcich sa okruhoch kráčala po okolí. Dúfala som, že nájdem ďalší odkaz, ďalšiu stopu. Na Charlieho som zapískala vždy, keď sa príliš vzdialil. Pomedzi stromy nevedli žiadne nové cestičky, ktoré by som zbadala, zmiatlo ma iba moje vlastné šuchtanie. Aj tak tam nič nebolo. Nič som nenašla. Ani len cigaretový ohorok či stlačenú plechovku od limonády.

V Monlithe sme ešte mali televízor. Videla som veľa detektívok. Predstavila som si dvojicu dlhých rýh vyhlíbených do hliny päťami mŕtveho tela, ktoré niekto ťahal. Či odtlačok v zemi na mieste, kde telo ležalo. Udupaná tráva, krehké ohnuté výhonky, rozdrvený hríb. A, samozrejme, čerstvá čierna hlina pokrývajúca nový plytký hrob. Zem v brezovom lese však bola z môjho pohľadu nedotknutá. Aspoň na tejto malej ploche vyzeralo všetko ako v predošlé ráno. Trvalo by dni až týždne prejsť celý les. Chúďa Magda, nech je kdekoľvek, pomyslela som si a obzrela sa pre prípad, či náhodou nezbadám čosi vytrčajúce – topánku alebo plastovú sponku.

Odkaz na ceste zdanlivo naznačoval, že musela byť niekde blízko, no nie? Nebol viac náhrobným kameňom než vymysleným príbehom? Akoby na ňom stálo *Tu spočíva Magda*. Aký zmysel má takýto odkaz, štítok či nadpis, ak vec, na ktorú odkazuje, nie je nikde v okolí? A napokon, nemusí byť vôbec nikde. Vedela som, že pozemok bol verejným majetkom, takže ním mohol prejsť ktokoľvek.

Levanta nebola výnimočne pekným miestom. Nijaké kryté mosty, koloniálne usadlosti, nijaké múzea či historické budovy. Príroda v Levante však bola dostatočne pôvabná na to, aby sa dala odlíšiť od Bethsmanu, susediaceho obvodu. Od pobrežia sme boli vzdialení dve hodiny. Cez Bethsmane pretekala veľká rieka a počula som, že ľudia sa po nej v lete plavili až do Maconsettu. Okolité svet

teda oblasť úplne neignoroval. Stále však nebola vyhľadávanou destináciou. V Bethsmane neboli žiadne turistické pamiatky. Budovy hlavnej ulice boli zadebnené. Bývalo to priemyselné mestečko s chodníkmi z tehál a starými skladmi, ktoré – ak by ešte existovali – z neho mohli vytvoriť pôvabné staré mesto. Nijaký duch či kúzlo v ňom však nezostalo. Teraz už bolo z Bethsmanu len nákupné stredisko, bowlingová dráha a bar s do očí bijúcou neónovou cedulou, malá pošta, ktorú každý deň napoludnie zatvárali, pár reštaurácií s rýchlym občerstvením pri diaľnici. V Levante sme nemali ani len vlastnú poštu, niežeby som toho veľa posielala či prijímala. Čerpacia stanica s malým obchodom so zmiešaným tovarom, ktorý predával návnady, a to najnutnejšie, jedlo v konzervách, sladkosti a lacné pivo. Netušila som, ako tých pár obyvateľov Levanty oddychovalo, okrem toho, že popíjali a chodili na bowling do Bethsmanu. Nepôsobili na mňa ako ľudia, ktorí by sa pri prechádzkach kochali scenériou. Kto potom našiel cestu do môjho milovaného brezového lesa a cítil potrebu narušiť chod vecí odkazom o mŕtvom tele?

„Charlie?“ zvolala som, keď som sa opäť dostala na cestu.

Prišla som späť k odkazu, ktorý sa stále jemne trepotal v teplom vánku. Na chvíľu sa javil ako živý, zvláštny a krehký tvor zatažený čiernymi kameňmi, snažiaci sa vyslobodiť, ako motýľ či vták so zlomeným krídlom. Predstavila som si, že tak sa musela cítiť aj Magda pod rukami toho, kto ju zabil. Kto by také niečo urobil? *Nebol som to ja*, stálo naliehavo v odkaze. A prvýkrát v to ráno – akoby mi zrazu napadlo báť sa – mi kosťami prešiel chlad. *Volala*

sa Magda. Odrazu sa to celé zdalo nesmierne zlovestné. Príliš skutočné.

Kde je ten pes? Pri čakani na pomedzi brezy sa tackajúceho Charlieho ma ovládol pocit, že by som nemala dvíhať zrak príliš vysoko, pretože ma zo stromov môže niekto sledovať. Blázon na konári. Duch. Boh. Alebo samotná Magda. Hladný zombie. Duša navrátená z očistca, ktorá hľadá živé telo, aby ho mohla posadnúť. Keď som začula Charlieho, ako sa rúti pomedzi stromy, odvážila som sa zdvihnúť zrak. Samozrejme, nikto tam nebol. „Buď rozumná,“ povedala som si zohnutá pri kamienkoch a pripravená na závrat, ktorý by snáď mohla zahnať moja guráž. Kamienky som vložila do vrecka bundy a zdvihla som odkaz.

Bola by som taká trúfalá, ak by som v lese bola sama bez môjho psa? Možno by som odkaz nechala na ceste a utiekla preč, trielila domov a odviezla sa na políciu v Bethsmane. „Došlo k vražde,“ oznámila by som. Čo za nonsens by som to opísala! „V lese som našla odkaz. Žena menom Magda. Nie, jej telo som nevidela. Iba odkaz. Nechala som ho tam, samozrejme. Ale stálo v ňom, že bola zavraždená. Nechcela som narušiť miesto činu. Magda. Áno. Magda. Jej priezvisko nepoznám. Nie, nepoznám ju. Za celý život som nijakú Magdu nestretla. Len som našla odkaz, práve teraz. Prosím, poponáhľajte sa. Prosím, choďte tam hneď.“ Vyzerala by som ako hysterka. Pre moje zdravie nebolo dobré, aby som sa takto zožierala. Walter mi vždy hovoril, že keď sa rozcítim, vystavujem svoje srdce obrovskej záťaži. „Zóna ohrozenia,“ vravieval a trval na tom, aby som si ľahla do postele, potom zhasol svetlá

a v prípade, že bol deň, zatiahol závesy. „Najlepšie bude ľahnúť si a oddýchnuť, kým záchvat neprejde.“ Je pravda, že v stavoch úzkosti bolo ťažké zachovať si zdravý rozum. Bola som nemotorná. Mala som závraty. Pri páde z toho malého kopca smerom od lesa k ceste som si mohla zlomiť ruku či bedro. Nieкто mohol ísť okolo a zazrieť ma, starú paniu pokrytú zeminou, trasúcu sa od strachu. Kvôli čomu? Zdrapu papiera? Mávala by som rukami. „Stojte! Došlo k vražde! Magda je mŕtva!“ Aký rozruch by som len mohla spôsobiť. Bolo by to trápne.

S Charlieom po boku som však bola pokojná. Nikto by nemohol tvrdiť, že som nebola. V Levante som si celý rok nažívala dobre, pokojne a spokojne, a šťastná, že som sa rozhodla pre taký rázny krok ako odísť tisíce kilometrov z Monlithu. Cítila som hrdosť, že som mala toľko odvahy, aby som predala dom, zbalila sa a odišla. Pravdupovediac, nebyť Charlieho, ešte stále by som bola v tom starom dome. Nemala by som guráž na to, aby som sa odsťahovala. Bolo upokojujúce mať nablízku zviera, ktoré si žiada pozornosť, dá sa naň sústrediť a môžete sa oň starať. Jednoduchá prítomnosť iného bijúceho srdca v priestore, tá živá energia mi robila radosť. Neuvedomovala som si, ako som od Walterovej smrti osamela, až som odrazu sama vôbec nebola. Mala som psa. Už nikdy nebudem sama, myslela som si. Je nádherným darom mať takéhoto spoločníka, dieťa a zároveň ochrancu, v mnohých smeroch rozumnejšieho ako ja, a napriek tomu zbožňujúceho, lojálneho a vrúcneho.

Odkedy mám Charlieho, najhoršie som sa cítila v ten deň s mŕtvym vtákom ešte v Monlithe. Charlieho som

z vôdzky nikdy nepúšťala, okrem ohradeného psieho parku v Lithgate Greens, a pri pohľade na to, ako uteká krížom cez diaľnicu, som si myslela, že ho už nikdy neuvidím. Boli sme vtedy spolu iba pár mesiacov a ja, stále trochu nesmelá a váhavá, som sa len snažila posilniť si pozíciu jeho panej. Neistá, povedal by niekto. Ako som tam stála, bála som sa, že naše puto nebolo dosť silné, aby neutiekol za lepším životom, nehľadal nové pastviny, aby sa nerozhodol byť viac psom, než ním mohol byť so mnou. Napokon, bola som iba človekom. Neobmedzovala som ho? Nebola som nudná? Potom som si však pomyslela, či by mohol mať lepší život než ten, ktorý som mu ponúkala ja. A ak áno, aký? Slobodne pobehovať po kopcoch nad Monlithom, naháňať tetovy? Zožrali by ho kojoty. A hlavne, takým psom nebol. Bol vychovaný slúžiť. Aportovať, doniesť naspäť a vždy sa vrátiť. Keď som vtedy sledovala, ako sa stráca za diaľnicou, spýtala som sa samej seba, čo som mala urobiť, aby cítil väčšie pohodlie, dôležitosť, lásku, čokoľvek. Nebol spokojný? Nebol rozmaznávaný? Mohla som mu variť, napadlo mi.

Ženy v psom parku sa rozprávali o toxických značkových granulách. Och, človek mohol pre radosť iného tvora urobiť viac. Mala som mu pripraviť masťné špikové kosti, mala som ho nechať spať so mnou v posteli. V kuchyni starého domu v Monlithe bola príliš zima, aj napriek psiemu peľechu a mäkkej flaušovej deke. Prvú noc v tom starom prefúknutom dome som ho do tej deky zabalila a držala na rukách ako novorodenca. Skuvíňal a skuvíňal a ja som ho tíšila a sľubovala: „Nikdy sa ti nič zlé nestane. To ne-

dovolím. Mám ťa príliš rada. Sľubujem, už si v bezpečí, tu, so mnou, navždy.“

A o niekoľko mesiacov neskôr – ako rýchlo vyrástol! – som ho vzala na prechádzku a on potiahol, šklbol a utiekol. Vtedy ráno sa jeho vôdzka jednoducho pretrhla a bol preč, uháňal po tenkej snehovej kruste dole kopcom a cez diaľnicu.

Zdalo sa to ako včera, pomyslela som si po dvoch rokoch na prechádzke medzi brezami v Levante a moje srdce silno búšilo. Čo by som bez Charlieho robila? Ako blízko som ten deň v Monlithe bola k tomu, aby som ho stratila? Samozrejme, že som za ním utekala, no nedokázala som sa prinútiť prekročiť ostré kovové bezpečnostné zábradlie, ktoré on tak ľahko preskočil. Zdalo sa mi príliš nebezpečné stúpiť na čierny povrch diaľnice, aj keď v tej skorej rannej hodine po ľade pomaly prechádzalo len jedno či dve autá. Nikdy som nebola tou, čo porušuje pravidlá. Nie kvôli občianskej povinnosti alebo hrdosti, či morálnemu presvedčeniu, ale kvôli mojej výchove. Jediný raz ma pokarhali v škôlke. Cestou do hudobnej učebne som vystúpila z radu a učiteľka zvýšila hlas: „Vesta, kam si sa vybrala? Myslíš si, že si natoľko výnimočná, aby si sa tu túlala ako kráľovná?“ Nikdy som si to neodpustila. Mojej matke na disciplíne veľmi záležalo. Nikdy ma nebila ani nestavala do kúta. Vždy však vládol poriadok, a ak som sa nesprávala vhodne, bola som na to upozornená.

A vlastne, mohla som sa na tom ľade pošmyknúť. Mohlo do mňa vraziť auto. Stálo by to za to? Ach, stálo, stálo, ak by opak znamenal, že stratím svojho drahého

psa. Nedokázala som sa však pohnúť a zostala som uviaznutá za zábradlím sledujúc, ako sa Charlieho chvost vrtí a stráca. Zmizol za násypom na druhej strane diaľnice, kde ležal zamrznutý močiar. Bála som sa tak veľmi, že som nedokázala ani len kričať, zatvoriť oči či čo i len dýchať. Keď som sa pokúsila zapískať, moje ústa nevydali nijaký zvuk. Bolo to ako nočná mora, keď sa k vám blíži muž so sekerou a vy chcete kričať, no nemôžete. Dokázala som len ako bláznivá mávať svojimi malými červenými rukavicami na tých pár prechádzajúcich áut. Kútiky očí mi lemovali slzy od studeného vetra a hrôzy.

Potom sa Charlie vrátil. Vystihol úsek absolútneho pokoja na diaľnici a, chvalabohu, svižne docupotal po ľade naspäť. Niesol mŕtveho vtáka – lúčnika – jemne uloženého vo svojej papuli, položil mi ho k nohám a posadil sa k nemu. „Dobrý chlapec,“ povedala som, zahanbená svojimi nespútanými emóciami pred vlastným psom. Utrela som si slzy, objala ho, vzala jeho krk do rúk a pobozkala ho na hlavu. Jeho dych bol v chlade ako parný stroj, jeho srdce pumpou. Ach, ako som ho len mala rada! Udivovalo ma, koľko života burácalo v tej chlpacej veci.

Odvtedy som Charlieho naučila aportovať palice a neónové tenisové loptičky, ktoré sa menili na hnedé a premočené od slín, potom sivé a popraskané, kotúlajúce sa pod predným sedadlom auta, kde som ich strácala. „Toto je retríver, akýsi bastard labradora a weimara,“ povedal mi veterinár v Monlithe. Pre Charlieho bolo to ráno s lúčnikom azda významným dňom. Objavil svoj vrodenný zmysel, nakopol ho akýsi inštinkt. Čo som však s tým mŕtvym

vtákom mala robiť? Nezasrelila som ho ja ani nikto iný. Zvláštna vec cítiť potrebu aportovať. Také sú inštinky. Nie vždy opodstatnené a často nás zvädzajú na nebezpečné chodníčky.

Zapískala som, a keď sa Charlie vrátil, z jeho mäkkých úst trčal rozdrobený červený kus spráchniveného dreva. Prišla som ho na vôdzku. „Pre každý prípad,“ povedala som mu. Nespokojne na mňa zazrel, no nepotiahol. Cestou domov som dávala pozor, v jednej ruke Charlieho vôdzka, druhá ruka zastrčená vo vrecku bundy, zvierala som v nej odkaz, aby som ho ochránila, vravela som si.

Nebol som to ja.

Kto to bol, tento *ja*? Premýšľala som. Prišlo mi nepravdepodobné, že by mŕtve telo v lese nechala žena, preto som sa domnievala, že možno bez pochyb predpokladať, že autor odkazu, tento *ja*, táto postava, prvá osoba tohto príbehu, musí byť muž. Zdal sa byť veľmi sebaistý. *Nikto nikdy nezistí, kto ju zabil.* Ako to mohol vedieť? A prečo by sa obťažoval to vôbec povedať? Išlo o akýsi mačovský posmešok? *Viem niečo, čo ty nevieš.* Muži takí bývali. No bola vražda vhodnou príležitosťou na takéto chvastanie? Magda bola mŕtva. To nie je na smiech. *Nikto nikdy nezistí, kto ju zabil.* Aká smiešna snaha zahnať podozrenie. Aké arogantné myslieť si, že ľudia sú takí naivní. *Ja* taký nebol. Nie *všetci* sme idioti. Nie *všetci* sme krysami, ovcami a hlupákmi, ako sa o ľuďoch vždy vyjadroval Walter. Ak niekto vedel, kto zabil Magdu, bol to práve „*ja*“. Kde bola Magda teraz? *Ja* bol zjavne s jej mŕtvym telom, zatiaľ čo písal tento odkaz. A čo z nej teda vzišlo? Kto utiekol s jej

telom? Bol to vrah? Vrátil sa po Magdu po tom, čo on, *ja* či ktokoľvek napísal a položil ten odkaz na zem?

Môj odkaz, vravela som si. Bol môj. Teraz som ho vlastnila a snažila sa ho nepokrčiť v teple ťažkej páperovej bundy.

Potrebovala som pre tohto *ja*, autora odkazu, nejaké meno. Najprv som si myslela, že meno potrebujem len ako akýsi zástupný symbol, niečo bez charakteru, čo by to *ja* príliš nevysvetľovalo, meno náležité tomu anonymnému rukopisu. Bolo dôležité mať otvorenú myseľ. *Ja* mohol byť ktokoľvek. Z toho vážneho a mladistvého gulôčkového pera, precízneho písma, zvláštnej nedbalosti a ničotnosti oného *ja* sa dalo čosi vybadať. Meno môjho manžela – Walter – patrilo medzi moje najobľúbenejšie mená. Charlie bolo dobré meno pre psa. V povznesenej nálade som ho volala Charles. Občas naozaj vyzeral veľkolepo ako kráľ na tróne, so zdvihnutými ušami a sklopenými očami, ale na to, aby bol naozaj kráľovským, bol príliš dobrácky. Nebol povýšenecký. Nijaký pudlík, stavač ani španiel. Túžila som po mužnom plemene, a keď som zašla do útulku v Monlithe, bol tam. „Opustený,“ povedali mi. „Nájdený pred dvoma mesiacmi v čiernej športovej taške na brehu rieky. Prežil ako jediný z vrhu.“ Minútu mi to celé dochádzalo. Aká hrôza! A vzápätí, aký zázrak! Od toho momentu som si samu seba predstavovala ako tú, ktorá objavila čiernu športovú tašku v bahne pod mostom, tam, kde sa rieka zužuje, rozopla ju a našla schúlené opojné šteňacie kľbko farby sušených hrozienok, z ktorých dýchalo len jedno, a to práve to moje. Charlie. Viete si vôbec predstaviť, že opustíte také malé milé stvorenia?

„Kto by niečo také urobil?“

„Časy sú ťažké,“ odpovedala žena.

Vyplnila som potrebné formuláre, zaplatila sto dolárov za lekárske vyšetrenia a vakcíny a podpísala zmluvu, že dám Charlieho vykastrovať, čo som nikdy neurobila. Taktiež som im nepovedala, že sa už o pár mesiacov odsťahujem na východ, za hranice siedmich štátov, až do Levanty. Tieto útluky chcú od vás záruky. Chcú písomne, že sa človek o zviera postará a správne ho vychová. Zaviazala som sa, že ho nebudem týrať, množiť a ani ho nenechám niekde na ulici, akoby podpis, obyčajná čmáranica na papieri, na mieste spečatil psí osud. Nechcela som kastrovať svojho psa. Prišlo mi to neľudské. Pod zmluvu som sa však s búšiacim srdcom podpísala, bol to jeden z veľmi mála podvodov, ktorý som kedy vedome vykonala, červenajúc a trasúc sa pri pomyslení, že by ma raz mohli odhaliť. „Ktorý chorý človek by svojho bastarda nevykastroval? Ktorá perverzná...“ Je vskutku naivné myslieť si, že obyčajný podpis k niečomu zaväzuje. Je iba troškou atramentu na papieri, čmáranicou, mojím menom. Nemohli si po mňa prísť a odviecť ma do Monlithu len preto, že som zašibrinkovala perom.

Odišla som bez ťažkostí. Po Walterovom pohrebe mi trvalo šesť mesiacov zbaliť celý dom v Monlithe a rozlúčiť sa s miestom a všetkým, čo mi spôsobilo. Bola to úľava dostať sa odtiaľ, predať dom a mať pripravený nový domov, ktorý čaká v Levante. Na fotkách vyzeral ako môj vysnívaný domov. Bol to vidiecky zrub pri jazere. Pozemok si vyžadoval prácu. Pár rozkladajúcich sa stromov, burina